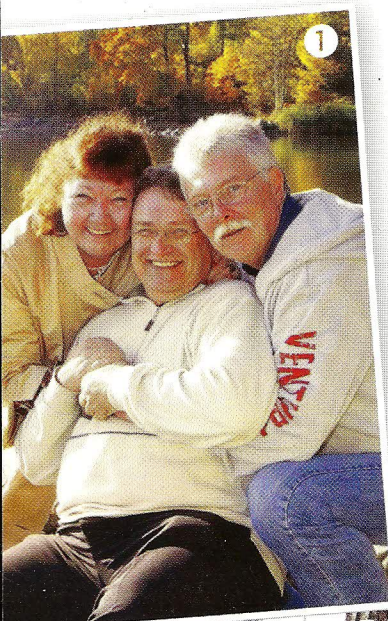

Det føles som jeg er født

I 58 år visste Alf Berg Henriksen ingenting om sin biologiske familie. Men så kom en dag han aldri trodde han ville oppleve...

TEKST: KNUT HOVIND
FOTO: BRITT K. ANDERSEN

Dere har fått en ny storebror og lillebror. – Og det er jo ikke dårlig! Men jeg kan skryte av at jeg har fått en helt ny familie, jeg! Og det er *enda* bedre!

Alf Berg Henriksen stråler som en sol. Etter å ha levd 58 år på jorden uten å vite om sin biologiske familie, har han nå møtt både sin storesøster Torunn Heggnes og lillebroren Asbjørn Heggnes for aller første gang.

– Jeg går rundt med et eneste stort smil og har en prikkende lykkefølelse inni meg. Det er nesten for godt til å være sant det jeg opplever, sier Alf og trekker den tre år eldre Torunn Elisabeth og den syv år yngre Asbjørn enda tettere rundt seg.

Det er latter, smil og ivrig prat mellom alle tre. Her er glede, følelse av nærhet og slektskap – og opp i det hele en smule forvirring. For det er ikke akkurat hverdagskost

1. HVILKET GJENSYN: – Så fantastisk at vi endelig har funnet hverandre, sier Alf Berg Henriksen (i midten) til sine biologiske søsken, Torunn Elisabeth og Asbjørn Heggnes.

2. BLID KAR: – Alf er blitt *enda* blidere etter at han fant sin biologiske familie, forteller hans kone Torunn.

3. TAKKNEMLIG: – Jeg velger å tro at mor gjemte deg til meg som livets konfekt, sier Torunn Elisabeth til broren Alf.

BLANK I ØYNENE: Alf trengte litt tid for seg selv innimellom. Følelsene ble mange og overveldende.

å få en helt ny familie i godt voksen alder!

Adoptivforeldre

Alf ble født i 1951 og vokste opp hos adoptivforeldre i Stavanger i Rogaland.

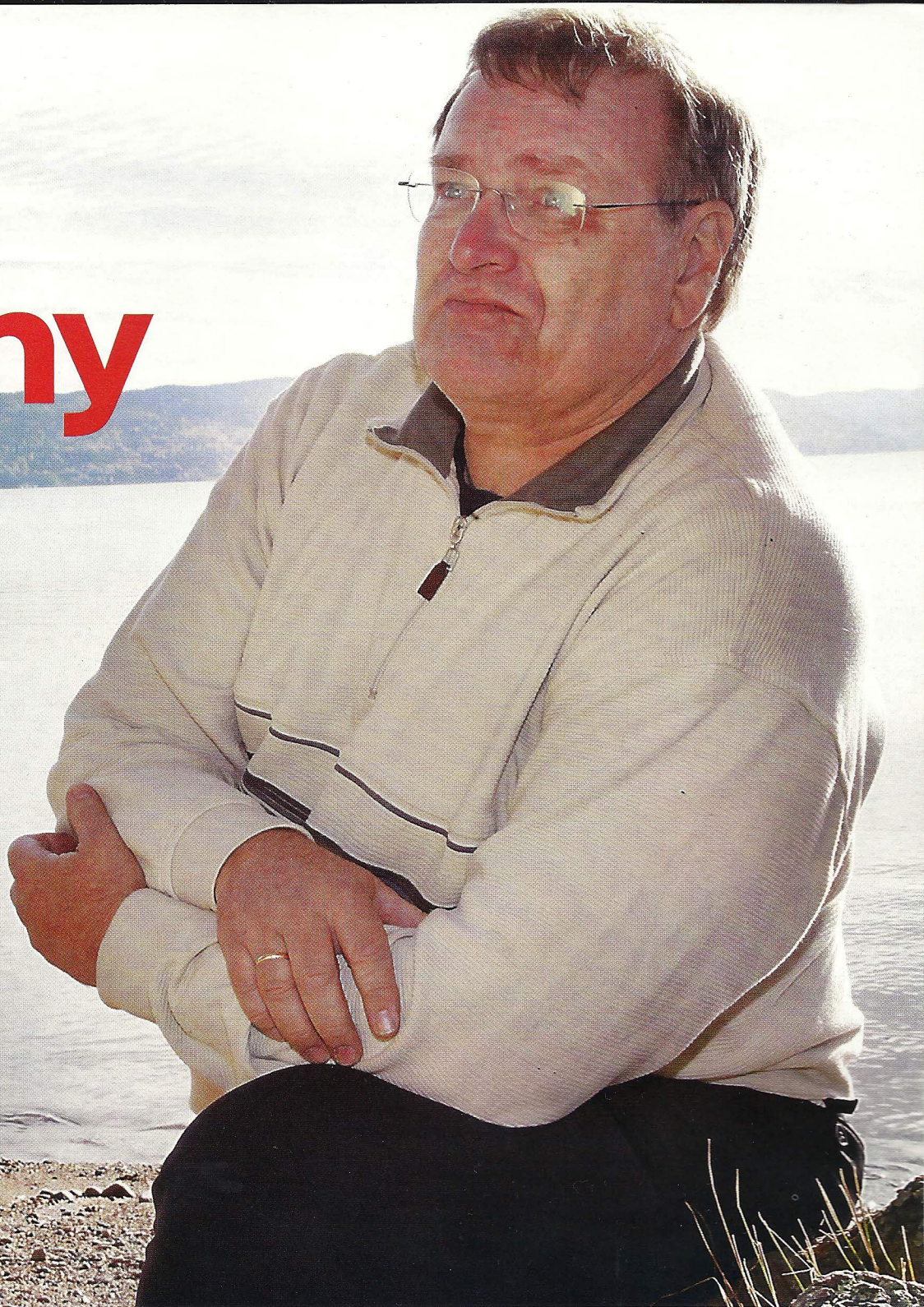
– Jeg hadde det godt, fikk alt jeg trengte materielt. Adoptivforeldrene mine var fra en såkalt fin familie. De ønsket mitt beste, men hadde samtidig høye krav til meg. Jeg følte hele tiden at de ville jeg skulle bli en betydningsfull mann i samfunnet.

At jeg valgte å bli lærer falt nok ikke helt i smak. Det var liksom ikke fint nok.

– Når forsto du at du var adoptert?

– Vet du, det kan jeg faktisk ikke huske. Det var vel bare noe som jeg gradvis forsto. Men jeg husker at jeg en kveld – da jeg var sint og sår på dem begge – sa «god natt, adoptivfar» og «god natt, adoptivmor». Det var min måte å fortelle dem at de ikke var mine «ordentlige» foreldre på.

om på ny

De ba meg forresten om ikke å lete etter mine biologiske foreldre før etter at de hadde gått bort. Det løftet holdt jeg. Så først etter at adoptivmoren min døde i mars 2006 begynte jeg å tenke for alvor på å finne min biologiske familie. Jeg måtte gå mange runder med meg selv før jeg endelig tok avgjørelsen. Tenkte mye på hva jeg kunne sette i gang, på godt og ondt.

I april i år kontaktet Alf Fylkesmannen i Rogaland, og etter bare halvannen måneds

behandlingstid fikk han svaret.

– Det var helt uvirkelig å lese to fremmede navn på et papir, og vite at dette var navnene til mine biologiske foreldre.

Litt vemodig var det å kunne fastslå at de begge var gått bort.

Alf startet jakten på mulige søsken, og fant etter en tid navnene til Torunn Elisabeth og Asbjørn. Så satte han seg ned og skrev et brev til dem. Det begynte slik: «Hei! Jeg heter Alf, og det ser ut til at jeg er din bror.» Avslutningsvis ba

han dem om å komme med en form for tilbakemelding, uansett om de ønsket kontakt eller ikke.

Aldri hørt om deg

– Jeg fikk hakeslepp da jeg åpnet brevet ved postkassen, forteller Asbjørn.

– Jeg hadde jo aldri hørt om noen bror, og jeg utbrøt et høyt og forbauset «jøye meg!». Naboen som gikk forbi meg i samme øyeblikk, trodde visst jeg hadde vunnet i Lotto. I et-

terkant har det jo vist seg at det var enda større enn det, humrer Asbjørn.

– Ja, du er virkelig kommet som en stor gave til familien vår, supplerer Torunn Elisabeth. – Asbjørn og jeg har ikke hatt det så enkelt. Det var vanskelige forhold hjemme i oppveksten vår. Mor hadde psykiske problemer og far var periodedran-ker. Forholdene i barndoms-hjemmet har satt sine spor hos oss, sier hun og forteller at de vokste

Vi har så mye å snakke om, så mye å ta igjen...

opp på Gjerdal i Røyken, som ligger noen kilometer nord for Drammen.

Ingen bitterhet

Alf kom til verden da Torunn Elisabeth var to og et halvt år gammel, syv år før Asbjørn ble født.

– Jeg var så liten den gang at jeg har ingen minner om at mor var gravid. Mor fortalte aldri noen ting om dette senere. Da jeg ble eldre, fikk jeg høre av en slektning at mor muligens hadde tatt en abort. Men var det virkelig en abort eller var det bare en av mors nødløgner? spør Torunn Elisabeth, og fortsetter:

– Mor gikk alltid med vide klær. Muligheten var til stede for at hun faktisk klarte å skjule graviditeten for andre ved å bruke korsett, og at hun kan ha dratt hjemmefra noen dager før fødselen.

Ifølge papirene fra Fylkesmannen fødte hun ikke i Røyken eller Drammen, men reiste hele veien til en fødeklinikk i Oslo. Like etter adopterte hun bort barnet.

– Det tyder kanskje på at dette var noe hun ønsket å holde hemmelig, sier Torunn og ser spørrende på Alf.

Han svarer: – Jeg tror vi skal la alt dette ligge i fortiden. Det blir bare spekulasjoner. Men jeg forstår at dette var en kvinne i den dypeste nød. Jeg synes synd på henne, og jeg kan med hånden på hjertet si at jeg ikke føler noen form for bitterhet i dag.

Ny kontakt

Alf arbeider som spesiallærer for barn med store adferds- og lærevansker. Dette er en jobb han stortrives i.

– Min kone har alltid sagt at jeg er en blid kar som ser

optimistisk på det meste. Og det stemmer nok. Men hun sier samtidig at jeg er blitt enda blidere etter at jeg møtte min biologiske familie. Hun påstår rett ut at det er som om jeg er blitt født på ny, og det er vel ikke dårlig i en alder av 58! ler han.

Torunn Elisabeth og Asbjørn smiler tilbake til broren.

– Vi setter også veldig stor pris på ditt gode humør. Din livsglede og positivitet er rene vitamininnsprøytningen for oss.

– Ja, kontakten mellom Torunn Elisabeth og meg har vært heller dårlig de siste årene, men nå er vi blitt gode venner igjen. Det er takket være deg, Alf! sier Asbjørn.

– Det setter jeg stor pris på å høre, svarer Alf med blanke øyne.

Vi har så vidt begynt...

Det er blitt flere flyreiser fra Rogaland til Østlandet på Alf

MED EKTEFELLER: Her står Alf sammen med kona Torunn (til venstre), søsteren Torunn Elisabeth, broren Asbjørn og hans kone, Brit Tove.

denne høsten. Så å si daglig ringer søsknene hverandre, sender hverandre e-post, SMS eller skriver brev.

– Vi har aldri hatt så høye telefonregninger og portoutgifter som i høst. Men vi har jo 50 år å ta igjen. Ikke rart det koster litt, spøker Alf, og fortsetter:

– Vi har så mye å ta igjen, så mye å snakke om. Og for hvert møte blir vi enda bedre kjent med hverandre. Vi har den samme humoren og det samme gemyttet, og det er bare helt herlig å oppleve samhørigheten mellom oss.

– Og vi kan bare si takk i like måte, svarer Torunn Elisabeth og Asbjørn, før Alf gir dem nok en klem, og sier:

– Denne høsten vil alltid stå for meg som den største jeg har opplevd. Det var da det nye livet begynte.

knut.hovind@hm-media.no